

Wij vergeten
je niet

In dankbare herinnering aan

GERHARDA SPOOLDER

weduwe van G. J. Wegdam

Zij is op 3 mei 1905 in Haaksbergen geboren. Zij overleed, gesterkt door het sacrament van de zieken, op 28 november 1990 in het verpleeghuis „Het Wiedenbroek” te Haaksbergen. We hebben afscheid van haar genomen tijdens de uitvaart op 1 december in de parochiekerk van St. Petrus en Paulus te Hengevelde en haar te ruste gelegd op het kerkhof van de parochie.

Rustig is een lieve moeder en oma ingeslapen. Haar kinderen waakten in de laatste uren beurtelings bij haar, zoals ze dat al 21 jaar lang deden: Trouw, bijna dagelijks, gingen ze om beurten bij moeder in het verpleeghuis op bezoek. Eerst in het St. Antoniusverpleeghuis en later in „Het Wiedenbroek”. De kleinkinderen noemden haar al spoedig „oma zusters”. Ze waren evenals de kinderen gek met haar. Ze was altijd een tevreden vrouw die nooit zou klagen, ook niet over haar ziekte die 40 jaar geleden al begon toen haar zes kinderen nog jong waren. Gesloten als ze was verwerkte ze alles in haar eentje. Of toch ook weer niet. Want ze vond in haar diepgeworteld geloof in een God die in alles een mens nabij blijft, de kracht om haar lijden te aanvaarden. Ze bad veel. Ze was een dankbare vrouw; dankbaar voor alles wat je voor haar deed en voor de fijne zorgen die ze kreeg op het verpleeghuis. De eerste jaren van haar ziekte zat ze thuis vaak naast de kachel met haar hondje en ze breidde alsmaar sokken. En ze regelde wat er in de huishouding gedaan moest worden.

„Zitten, liggen en kiek'n op 'n ander” zei ze vaak met een glimlach. Het was vooral de dood van vader, met wie ze zo gelukkig was en die reeds in 1968 stierf, die een kentering bracht in haar leven. Ze verlangde er soms naar om te sterven; vooral in de laatste tien jaren werd dat verlangen sterker. „Ik hoef geen tachtig te worden”, zei ze dan. Ze kon het zeggen zonder verbittering of angst, ze had een groot vertrouwen in een God die alles ten goede leidt. We zullen haar missen, maar we zijn ook dankbaar dat we haar zo lang in ons midden mochten hebben. Dat zij ruste in vrede.

„Dankbaarheid is een bloemke,
dat in weinig hoven bloeit”.

(Een spreuk die moeder vaak citeerde)

We bedanken ieder die onze lieve moeder en oma in het verpleeghuis gedurende vele jaren hebben verzorgd en verpleegd. We danken ook allen die bij haar overlijden een blijk van meeleven hebben gegeven.

Fam. Wegdam